Met mijn zware zolen druk ik het zachte zand aan, tot de koude temperatuur van de aarde eronder omhoog borrelt.
Van mijn enkels naar mijn schenen, langs mijn gespannen dijbenen
naar mijn brede heupen.
De bomen dragen groene blaadjes en de wind blaast erdoorheen
langs het smalle van mijn taille.

De nacht is zo donker, de morgen nog zo ver.
De vrouwen maaien met hun vlechten, beheerst en bezeten door genot, cirkels om zich heen. Alsof ze met iedere draai de nacht verder openritsen.
De maan is te groot om naast de zon aan de hemel te staan en het zand trilt tussen mijn tanden.
De bomen bewegen alsof ze weten wat er gebeuren gaat.
Het schokken van de schouders.
Het uitwisselen van blikken. Het zweten
het verdwijnen in elkaar.

Wanneer ik niet nadenk, verslind ik
Wanneer ik niet oplet, bezin ik

Mijn moeder bezit het ritme
dat opklimt tot het hoger dan en dieper, meer doorvoeld dan.
Mijn moeder laat zich vallen, haar knieën op de grond, alsof ze het gebed verricht
maar ze bidt niet. Ze eert het zich los voelen,
verbonden zijn met.
Haar armen gestrekt, handen naar de hemel gericht. Nagels strelen de wolken.

Wanneer ik niet nadenk, verslind ik
Wanneer ik niet oplet, bezin ik